

DWAALSPOOR

Pjotr Vreeswijk

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, oktober 2017

© 2017 LetterRijn

Auteur: Pjotr Vreeswijk

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving binnenwerk: LetterRijn

Cover: Marijke van Leeuwen & Sandra Salome

Foto achterkant: Jill Blackstone van Capturing Moments

Drukwerk: Grafistar, Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

The logo for LetterRijn, featuring the word "LetterRijn" in a bold, white, sans-serif font. To the left of the text is a stylized graphic consisting of three vertical bars of varying heights, resembling a barcode or a graphic element. The entire logo is set against a dark, rounded rectangular background.

isbn: 978-94-918754-2-7

Lettertype: Minion Pro, 11 pt

Proloog

De mannen droegen camouflagepakken en bivakmutsen. De buitenste twee hielden de Kalasjnikov demonstratief voor de borst en de middelste stond met zijn armen stijf over elkaar.

De videobeelden waren vaag en korrelig, waarschijnlijk opgenomen met een amateurcamera, maar de specialisten van Europol waren erin geslaagd om de kwaliteit nog wat op te vijzelen en hadden ook de authenticiteit onderzocht; de video was echt, de herkomst onduidelijk. De identiteit van de mannen in de kleine tent eveneens.

‘Onze tocht was lang. Onze tocht was moeizaam,’ begon de middelste man in het Arabisch. Hij keek recht in de camera en stak zijn wijsvinger er beledigend bij op. Zijn hand was het enige wat hij blootgaf van zijn lichaam. ‘Maar als Allah dat wil, zal de reis spoedig eindigen. We zullen toeslaan met een ongekende kracht, nog niet eerder vertoond. Steden zullen van de kaart verdwijnen en jullie bloed zal vloeien. Niemand zal worden gespaard. Er is geen ontsnappen aan.’ Nu pas liet hij zijn vinger zakken en pauzeerde hij kort.

Hij sloeg zijn armen weer over elkaar en ging kalmmpjes verder met zijn dreigende monoloog. ‘Wij zullen jullie raken met een precisie die zijn weerga niet kent.’ De man had zijn stem een paar octaven laten zakken. ‘Nee, niet met kogels waarmee jullie onze vrouwen en kinderen al decennialang vermoorden en nee, niet met bommen waarmee jullie ons lafhartig vanuit de hemel bestoken. Wij zullen geen schot lossen, geen zwaard bevuilen. Jullie zullen het nooit zien aankomen ...’

De camera zoomde nu in op zijn hoofd. Een zwarte zonnebril voorkwam dat zijn ogen in beeld kwamen. Hij sprak de volgende woorden langzaam uit. ‘We zijn al onderweg ... wacht maar af ...’

Twee jaar eerder, Nucleair Complex Zjeleznogorsk, 50 kilometer ten noordoosten van Krasnojarsk, Siberië, Rusland.

De twee jonge soldaten bij de ingang wisten niet wat ze zagen toen de colonne vrachtwagens voor het hek halthield. Ze hadden hun bontmutsen opgezet en waren haastig vanuit het verwarmde wachthuisje de ijsskoude nacht ingelopen. Zelden was er verkeer op deze afgelegen post in de binnenste zone, en al helemaal niet op dit tijdstip.

Uit de voorste vrachtwagen was een militair gesprongen, zijn blauwe camouflagepak en hoge kisten zagen er smetteloos uit. De twee wachtposten, verblind door de koplampen, schuifelden weifelend dichterbij.

‘Dobry vecher soldat. Goedenavond soldaat,’ riep de militair boven het geluid van de stationair draaiende vrachtwagens uit. De witte damp uit zijn mond bleef rond zijn hoofd hangen.

De schildwacht kneep zijn ogen samen en knikte argwanend. Hij bewoog zijn vinger langzaam naar de trekker van zijn wapen. De loop hield hij schuin omlaag. *‘Da?’*

‘Laat uw wapen zaken. Mijn naam is generaal Brezniak. Ik heb orders van de president.’ De breedgeschouderde militair hield wat papieren omhoog. Hij keek er allervriendelijkst bij.

‘Wat voor orders?’ vroeg de soldaat. Hij keek wantrouwend naar de papieren in zijn hand, want ook al beweerde de man generaal te zijn, zijn opdracht was eenvoudig: niemand kwam het terrein op. *Nooit!*

‘We komen materiaal halen. Hier. Kijk zelf maar.’ Hij wapperde met het stuk papier.

‘Nyet ... zulke orders bestaan niet.’

‘Kom ze zelf maar bekijken. Hier staat alles in.’ De generaal deed zijn best zo uitnodigend mogelijk te klinken.

‘Nyet ... maak rechtsomkeer en kom morgen bij daglicht maar terug.’ De soldaat hief zijn wapen en liep achteruit terug naar het wachthuisje. Zijn maat deed hetzelfde.

De lach om de lippen van de generaal verdween. *‘Ach ... wat jammer nou.’* Brezniak schudde zijn hoofd en draaide zich om.

Vanuit de cabine van de voorste truck klonk een oorverdovend

salvo. Zelfs Brezniak werd erdoor verrast en trok zijn nek in. De twee mannen achter het hek vielen dood in de sneeuw.

‘Haal de bulldozer,’ beval de generaal, ‘snel!’ Om zijn commando kracht bij te zetten, draaide hij met zijn wijsvinger door de lucht.

Helemaal achter aan de stoet kwam de machtige grondschiiver grommend in beweging. De kletterende rupsbanden lieten een breed spoor achter in de verse sneeuw. De machine zou bij het hek niet stoppen en drukte de gammele poort met speels gemak omver.

Weer gebaarde de generaal met zijn arm. Deze keer kwam de colonne in beweging. Zelf klom hij in de voorste wagen, de dode soldaten lieten ze liggen. Er zouden nog veel meer slachtoffers vallen vanavond. Zeker als ze straks bij de ondergrondse opslagplaats voor het uranium zouden aankomen. De mannen achter in de vrachtwagen controleerden hun wapens. Ze waren er klaar voor.

1

Universiteit Teheran (UT) Iran

Ruben Clay lag op zijn rug en knipperde wat zweet uit zijn ogen. Tussen zijn tanden hield hij een schroevendraaier geklemd. Hij kreunde zachtjes toen hij zijn hand voor de zoveelste keer die nacht door de smalle opening in een wirwar van kabels stak. Hij had amper ruimte om te werken en wurmde zijn hand zo ver als hij kon naar binnen.

‘Au. Godverdomme.’ Instinctief trok hij zijn arm terug en keek met een bezorgde blik door het gat in de kabelboom naar binnen. Hij had een schok gekregen maar het leek erop dat er geen brand was uitgebroken. *Godzijdank.*

‘Wat een ge...’ Woest trok hij wat meetinstrumenten los en rolde zichzelf onder de computertafel vandaan.

Hij stond op en droogde zijn handen aan een kleine handdoek die hij vervolgens als een prop van zich af wierp. Hierna stak hij een peuk in zijn mond en ging op de punt van een bureau zitten. Hij staarde naar de wirwar van snoeren en draden. De rook prikte in zijn ogen maar hij had geen zin de sigaret tussen zijn lippen vandaan te halen. In plaats daarvan probeerde hij het prikkende gevoel weg te knippen. Hij dacht aan alle problemen die hij nog moest oplossen. De complexiteit van het project was enorm. En dan had hij het nog niet eens over de koppeling. Die vervloekte koppeling. Dat was een verhaal apart. Alle systemen zouden naadloos in elkaar moeten grijpen, als een fijn afgesteld Zwitsers uurwerk. Met de koppeling begaf hij zich op onbekend terrein, want het had niets met zijn eigen specialisme van doen.

Laatst nog was hij in de bergen geweest, bij het complex. Hij had de vorderingen gezien. Zij waren er bijna, hij nog lang niet. Straks zou die kraai gelijk krijgen en was hij inderdaad de zwakste schakel.

Hij dacht ook aan haar en aan de afstand die hen scheidde. Hij dacht aan het leven dat ze nu zonder hem leidde in de echte wereld.

Soms twijfelde hij aan hun liefde. Hij had haar ook zolang niet meer gesproken dat hij het geluid van haar stem was vergeten. Hij dacht aan haar deel van opdracht. Hij twijfelde er niet aan dat het haar zou lukken. Hij wilde haar niet teleurstellen, hij mocht haar niet teleurstellen. Hij hield van haar. Tegelijkertijd had hij nu leren leven zonder haar. Soms was hij anders gaan denken, over zichzelf en wat ze hadden ... wat ze hadden gehad. Ruben blies de rook uit en krabbelde met zijn vrije hand op zijn achterhoofd.

‘Waarom ben je niet aan het werk,’ klonk een krakerige stem achter hem.

Ruben kromp even ineen.

‘Je loopt achter op schema,’ ging de piepstem verder. ‘Straks komen we in de problemen, Ruben. Straks kom jij in de problemen.’

‘Het komt goed. Dat weet je.’ Ruben draaide zich om en keek in het bleke gelaat van zijn opdrachtgever. De in een zwart gewaad gehulde man gluurde vanuit twee trillende spleetjes naar hem terug.

‘Ik weet helemaal niks,’ snauwde de man met de vlassige witte baard. ‘Als jij dit niet kunt, zoek ik iemand die het wel voor elkaar krijgt.’

Ruben nam nog een trek van zijn peuk en greep naar zijn jas. Hoe had hij zich in godsnaam ooit met deze mensen in kunnen laten? Hij haatte ze. Hij haatte hun verdorven ideeën. ‘Dan doe je dat toch lekker.’ Hij wist dat ze niemand anders zouden zoeken. Daar was het ondertussen te laat voor en daarbij: niemand was zo goed als hij. Niemand was zo gek.

Jungletrainingscentrum CEFÉ Frans-Guyana

Met een gevoel van spijt overdacht hij zijn beslissing van amper een uur geleden om het pad langs de rivier te verlaten. Zijn verkenners hadden de hinderlaag tijdig opgemerkt, maar de koerswijziging had zijn patrouille hopeloos naar het meest ondoordringbare gedeelte van de jungle geleid. Natuurlijk, de vijand zou ze hier niet zoeken, maar wat hadden ze daaraan als ze hun verwachte tijd van aankomst van 07:00 uur niet zouden halen? Ze waren nu verder van camp Szuts verwijderd dan acht uur geleden, toen de barre voettocht vanuit het binnenland langs de kronkelige Approuague rivier was begonnen.

Luitenant De Klerck, een 42-jarige, tot Fransman genaturaliseerde Zuid-Afrikaan, bewoog zijn nachtkijker langzaam van links naar rechts. Het gebrek aan lichte vlekken in het groene schijnsel van het display deprimeerde hem; er waren maar amper doorgangen.

‘*Serge, viens ici.* Hier komen,’ fluisterde hij net hard genoeg om boven het kabaal van krekels en andere junglebewoners uit te komen. ‘*La carte.*’ De blonde luitenant gaf zijn mannen toestemming om even te ontspannen en wenkte zijn eerste officier.

De man met zijn zwart geschminkte gezicht kroop dichterbij en haalde een kleine geplastificeerde kaart tevoorschijn. Hij scheen er met een lampje op. ‘*Nous sommes quelque part ici, lieutenant.* We zitten hier ergens, luitenant,’ fluisterde hij. De militair keek hem verontschuldiging aan. Hij wist ook niet de exacte locatie van de plek waar ze zich in de jungle bevonden. ‘We raken te ver van ons doel vandaan, meneer.’

De Klerck knikte en beet peinzend op zijn onderlip. ‘*Oui je sais ... je sais,*’ sprak hij meer tegen zichzelf dan tegen zijn eerste officier. Hij wist dat de man gelijk had, maar teruggaan was nu geen optie. Vijandelijke troepen zaten hen op de hielen en hoe heimelijk zijn eenheid zich ook door de jungle had bewogen, als ze terugkeerden, dan zou de

vijand hen vinden. Hij zou zijn mannen recht in hun armen leiden. Ze zouden verloren zijn.

Alex De Klerck zag geen andere mogelijkheid. Ze zouden doorstoten. Dwars door het donkerste deel van de jungle. En het zou ze lukken, want de mannen in zijn internationale groep behoorden stuk voor stuk tot de beste soldaten ter wereld. Het was de absolute top. Ieder lid was afkomstig van een ander legeronderdeel en gestuurd door een ander land. Commando's, SAS, mariniers, SEALs. De jungletraining van het Franse vreemdelingenlegioen trok strijders uit de hele wereld aan en Alex zou ze vannacht tot het uiterste testen. Hij zou zichzelf tot het uiterste testen.

Alex draaide zich om en floot zachtjes tussen zijn tanden. De bijna onzichtbare mannen achter hem keken op en toen De Klerck de twee voorsten aanwees, kropen ze in zijn richting. Alex gebaarde met zijn handen en wees daarna naar de pikzwarte jungle recht voor hen. De twee verkenners begrepen onmiddellijk wat hun commandant wilde en verdwenen tussen de struiken in het duister.

Ondertussen hadden de overige militairen de boodschap ook begrepen en zat de gehele patrouille alweer klaar om op te rukken toen een kleine portofoon aan Alex' koppel krakend tot leven kwam. Hij keek er verbaasd naar en daarna naar zijn eerste officier. Dit was zeer ongewoon. Alleen in uiterste, zeer dringende gevallen zou de noodradio mogen worden gebruikt en het initiatief lag altijd bij de eenheid in het veld en niet bij het commandocentrum. Alex had het zelf nog nooit meegemaakt maar kende gevallen waarin de noodvoorziening was gebruikt. Helaas zelden voor goed nieuws. Meestal betrof het een evacuatie van een zwaargewonde of gesneuvelde soldaat. Maar nu werd het hem duidelijk dat de andere kant van de lijn met hen in contact probeerde te komen.

Alex stak zijn vuist in de lucht en wachtte gespannen tot er een bericht door de kleine luidspreker zou klinken.

'Bravo Zulu, Bravo Zulu. Komt u uit voor Charley Sierra, over,' klonk een krakende stem. Charley Sierra? Het was inderdaad het commandocentrum. Het ruisende bericht kwam met horten en stoten door. De dichte begroeiing verstoorde het signaal.

'Charley Sierra. Hier Bravo Zulu over,' klonk Alex voorzichtig.

'Positie over,' klonk het aan de andere kant.

Alex twijfelde. De afspraken over het radioverkeer waren strikt en er werd nooit vanaf geweken. Wat als de stem uit de portofoon helemaal niet van de basis afkomstig was? Wat als het de vijand was? Alex zou zijn positie dan liever niet verraden. Hij wist dat de oefenleiding nog weleens een nieuw ingrediënt aan de toch al loodzware eindoefening wilde toevoegen. Maar dit?

‘Positie over,’ klonk de spookachtige stem weer.

Alex dacht na. De ogen van zijn strijders brandden in zijn rug.

‘Bravo Zulu. Uw positie,’ klonk de stem nu ongeduldig. ‘Het is einde oefening. Ik herhaal: einde oefening, over.’

Even bleef de lijn open en werd er wat rumoer op de achtergrond hoorbaar toen er een andere stem door de portofoon klonk. Alex herkende hem onmiddellijk. Het was kolonel Gideon Joubert, zijn oude chef bij het legioen.

Na zijn vertrek bij OPERATIONS, een uiterst geheime Europese antiterreuropsporingsdienst, had zijn oude baas hem deze baan bij het jungletrainingscentrum aangeboden. *For good old days, Alex*, had hij erbij gezegd. De Klerck had de kans, na een sombere periode vlak na zijn ontslag bij de dienst, met beide handen aangepakt want nu het werk in Brussel was opgehouden, ging het leven in de stad hem benauwen en had hij geen reden gezien om te blijven.

‘Alex. Hier Joubert.’

‘Kolonel? Dit is een ... dit is een ... uiterst merkwaardige situatie, over.’

‘Ik begrijp het, Alex,’ klonk de ingeblikte radiostem. ‘Maar je moet met spoed terugkeren naar het basiskamp, over.’

Alex begreep er niets van. Wat zou er zo belangrijk kunnen zijn dat de oefening vroegtijdig werd beëindigd? En zijn team, hij kon ze nu, na ruim tien dagen ploeteren in deze groene hel, toch niet in de steek laten?

‘Maar Kolonel? De mannen? Wat gebeurt er met mijn mannen?’

‘Je wordt vervangen, Alex,’ klonk de kolonel. ‘Ik kan je nu verder niets zeggen. Het enige wat nu telt, is dat jij onmiddellijk terugkeert. Er staat een heli klaar om je op te pikken. Wat is je positie, over?’

Alex keek weifelend naar zijn eerste officier die hem op eenzelfde blik trakteerde. Hij schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. ‘Uh ... ja, kolonel,’ Alex schraapte zijn keel. ‘Dat is eigenlijk ook even een probleempje nu.’ Alex voelde het schaamrood onder de dik-

ke laag schmink op zijn wangen gloeien.

‘Aha, ik begrijp het Alex. Zorg dat je uitvindt waar je zit. ASAP. Daarna geef je je coördinaten door zodat we je kunnen oppikken. Dat is een bevel.’

‘Ja kolonel. WILCO.’

3

De helikopter overbrugde de afstand tussen het ophaalpunt en camp Szuts in amper twintig minuten. Alex had vanuit de open deur aan de zijkant van de Super Puma over het regenwoud uitgekeken. De volle maan tooide de beboste heuvels aan de horizon met een zilveren rand en nu de koude nachtwind zijn haren liet wapperen, dacht hij aan zijn team beneden in de klamme hitte en de duizenden muggen die ze uit hun slaap probeerden te houden. Het afscheid had hem pijn gedaan. Hij zou daar morgen bij ze moeten staan als ze op het kleine appelplaatsje hun junglebrevet kregen opgespeld. Hij dacht aan de woorden van Joubert. *We komen je oppikken. Dat is een bevel.* Aan zijn intonatie had Alex gehoord dat het hem menens was. Natuurlijk maakte het niet uit hoe de commandant zijn bevelen gaf, Alex zou ze sowieso hebben opgevolgd, maar wat was er zo belangrijk dat het niet tot morgen kon wachten?

Op zijn Belgische moeder na had hij niemand achtergelaten. Haar overlijden was even door zijn hoofd geschoten maar ook net zo snel weer verdwenen. Alex was in dit gedeelte van de wereld voor niemand bereikbaar. Slecht nieuws als een overlijden of een andere belangrijke privéaangelegenheid bleef hier, in de jungle, vaak lang achterwege. Nee, er was iets anders. Iets nog veel zwaarder. Zonder te weten waarvoor hij in allerijl was teruggeroepen, voelde hij de last ervan op zijn borst.

Onmiddellijk nadat de helikopter aan de zijkant van de uit de klei getrokken basis was geland, hadden twee jonge legionairs zijn uitrusting van hem overgenomen en hem linea recta naar de barakken gescorteerd. De kolonel wachtte op hem. De luiken van zijn kleine barak stonden wijd open en aan het plafond draaide een grote ventilator op volle kracht. Een magere militair in een strak gestreken uniform zat achter een bureau en rookte een sigaret. Toen Alex werd binnengelaten keek hij op.

‘Alex, je bent er. Het spijt me verschrikkelijk dat ik je op deze manier uit de oefening heb moeten trekken, maar ... kom jongen, ga zitten.’ Joubert kwam half uit zijn rieten stoel overeind en wees naar

een stoel voor zijn bureau.

Alex plofte erin neer en sloeg de sigaret die zijn meerdere hem aanbood met een vriendelijk gebaar af.

‘Je moest eens weten wat een toestand we hier vanavond hebben meegemaakt, Alex,’ ging de kolonel verder. ‘Je zult wel trek in iets sterks hebben, niet?’

Daar had Alex wel oren naar en nog voor hij het aanbod had kunnen aannemen, zette de oudere man met een klap twee glazen en een fles met oranjebruine vloeistof op het verweerde bureaublad.

Joubert en De Klerck gingen ver terug. Al vanaf de eerste dag dat Alex tot het vreemdelingenlegioen was toegetreten, hadden de twee met elkaar te maken gehad. Hij zou de indruk die hij van de kolonel kreeg, destijds nog maar een sergeant en met veel meer haar op zijn hoofd, die eerste dag bij het 4de Vreemdelingenregiment te Castelnaudary, nooit meer vergeten.

Terwijl de jonge Alex, die zijn ouderlijk huis in Zuid-Afrika nog maar net was ontvlucht, samen met andere rekruten op de ingesloten appelplaats had staan wachten, was hij in zijn smettelooze uniform aangedreden en had hen toegesproken. Nou ja, toegesproken. Hij had ze de eerste regels van het legioen toegeschreeuwd. Alex was onmiddellijk zwaar onder de indruk geweest van de man. Zoals ie daar stond, met zijn handen in elkaar gevouwen op zijn rug en zijn benen iets uit elkaar. Hij straalde gezag uit. De harde gelaatstrekken op zijn jonge, afgetrainte gezicht verrieden de veldslagen waaraan hij had deelgenomen. Eigenlijk was Gideon Joubert de vleesgeworden droom waarvoor Alex ooit bij het legioen had getekend.

In de jaren erna had het korps als een warme deken gevoeld en het gemis van een thuis ruimschoots gecompenseerd. Nu hij terug was, voelde het goed, maar toch anders. Het zou nergens meer zo zijn als toen op die plek.

De kolonel schonk de twee kleine bekraste glaasjes tot aan de rand vol en schoof er eentje in Alex' richting. Die sloeg de brandende vloeistof in één keer achterover. Hierna zuchtte hij en liet zich tegen de rugleuning van zijn stoel vallen.

De kolonel schoof een dichtgevouwen stuk papier over het bureaublad uitnodigend naar hem toe. Hij knikte er met zijn hoofd naar.

‘Deze is voor jou.’

Alex boog zich een weinig voorover, pakte het stuk papier en vouwde het open. Het was een geprinte e-mail. Zijn ogen schoten van de afbeelding van de Europese vlag bovenaan het stuk papier naar de ondertekening.

Met de meeste hoogachting,

i.o. Federica Mogherinide, hoge vertegenwoordiger van de Europese dienst voor Extern Optreden.

Alex fronste zijn wenkbrauwen en las de korte inhoud. Daarna las hij de drie regels nogmaals, vouwde het papier dicht, en liet zich met een diepe zucht weer achterovervallen. Hij wreef met zijn vingertoppen over zijn vermoeide oogleden. Het was een schokkend bericht en wel zo’n beetje het laatste waaraan hij had gedacht.

‘En?’

Alex schrok op uit zijn gedachten en keek zijn commandant aan. ‘Ik moet weg. Naar Brussel. Mijn oude baas ligt op sterven.’

Hotel Saina, centrum Teheran, Iran

Er was geen enkele waarschuwing geweest. De schokgolf had haar samen met het rondvliegende puin door de kamer geslingerd.

Lynn Diaz drukte zichzelf iets omhoog en keek verdwaasd om zich heen. Het bed waarop de jonge vrouw had liggen slapen, stond rechtovereind en vlammen likten aan de randen van een gat in de vloer. Haar lichaam voelde als verdoofd en haar oren suisden. De kamer, of wat daarvan over was, stond vol met rook en tussen haar kiezen knarsten kleine steentjes. Iedere keer als ze inademde, vulden haar longen zich met de giftige dampen.

‘Gorden? Gorden?’ Haar stem kraakte en kwam nauwelijks voorbij de hand die ze voor haar mond hield. ‘Gorden, waar ben je?’ herhaalde ze. Maar hij reageerde niet. Er was verder niemand in de kamer.

Met een van pijn vertrokken gezicht hees ze zichzelf nu helemaal overeind en hinkte naar de uitgang. Achter haar stortte een deel van het plafond in en een brandende balk sloeg een enorm gat in de verzwakte vloer. Zwarte rookwolken stegen op en verspreidden zich langs de restanten van de zoldering.

In de gang was het nog erger, hier kroop de dodelijke walm al langs de muren omlaag. Gelukkig kende ze de weg. Ze had de dagen ervoor meerdere vluchtroutes verkend en waarschijnlijk had haar maat hetzelfde gedaan en was hij al in veiligheid.

Gebukt onder de rook zocht ze zich een weg naar buiten. Door de explosie was het sprinklersysteem in werking gesteld en in de verte klonk het brandalarm. Op dat moment merkte ze het gejammer voor het eerst op. Lynn Diaz stopte abrupt en bukte nog wat verder naar voren. Weer hoorde ze het. Het klonk als ... *gehuil ... van een kind*. Haar hart sloeg over.

‘Waar ben je?’ klonk haar stem hees. Tranen rolden over haar wangen en Lynn ademde door de stof van haar sweater in de knik van haar arm. Het bleef stil.

Uit het tapijt steeg een vreemd soort rook op en Lynn wist wat dit betekende; de gassen in de gang bereikten het ontbrandingspunt en de hele boel stond op het punt om in de lucht te vliegen. Ze zou nog één keer roepen, daarna niet meer.

‘Waar ben je?’ riep ze weer. Ze hield haar hand beschermend voor haar ogen en keek tussen haar vingers door. *Daar!* Ze hoorde het nu duidelijk. Vanachter een deur klonk het klagelijke gehuil van een kind. Lynn liet haar hand langs het hout glijden en voelde als laatste aan de klink. *Niet heet.* Hierna zocht ze dekking naast de post en duwde de deur voorzichtig open. Ze keek nogmaals over haar schouder en schatte de tijd die haar nog restte. De rook werd nu snel dikker en gretige vuurtongen rolden als bliksemflitsen langs het plafond. *Seconden ... meer niet.* Ze moest haast maken.

Lynn glipte door de smalle doorgang maar hield direct achter de drempel weer halt. De rook en de donkerte hadden van de kamer een dodelijke val gemaakt. Verder dan dit zou ze niet gaan. Op haar knieën tastte ze de directe omgeving af. Het kind kon niet ver zijn, dacht ze, en op dat moment vloog een in pyjama gekleed meisje haar om de hals.

‘Dus daar ben je. Ben je alleen? Is er nog iemand bij je?’ Maar het kind reageerde niet. Ze hield haar armpjes stevig rond Lynns nek en begroef haar gezichtje in haar hals. Diaz wist dat er ook geen tijd meer was. Ze moest maken dat ze wegwam voordat de vuurzee de hele etage zou verzwellen.

Met het meisje stevig tegen zich aan, haastte ze zich door de gangen tot ze de lobby bereikte. Bovenaan de trap bleef ze kort staan en overzag de ravage op de lagergelegen vloer. De bom moest enorm zijn geweest. Verwongen stukken staal staken als artrotische vingers uit het beton en op de plek waar zich ooit de voorgevel had bevonden, gaapte nu een groot gat van minimaal drie verdiepingen. Mannen met door stof bedekte gezichten droegen gewonden naar buiten en anderen bekommerden zich om de doden. De vloer lag ermee bezaaid.

Diaz haastte zich naar beneden en drukte het meisje nog wat steviger tegen zich aan. Met haar vingers kroelde ze zachtjes door de haren van het kind en ze merkte dat ze neuriede. Niemand leek haar op te merken toen ze zich behoedzaam een weg tussen de lijken en het puin naar buiten zocht. Ze leek onzichtbaar.

Lynn Diaz wist als geen ander hoe ze dit moest doen; Judas had van haar een topagent gemaakt. Met haar ogen gericht op de uitgang ontvouwde zich een plattegrond van de stad in haar hoofd. Als het volgende safe house ook maar niet gecompromitteerd zou zijn. Verschillende scenario's doorkruisten haar gedachten en steeds stelde ze haar tactiek bij. Ze dacht aan haar maat Gordien en de operatie.

Buiten knarste het glas onder haar voeten. Het was koud en het leek erop dat de schrale winterzon die ochtend achter de wolken zou blijven. De straat was in een oorlogsgebied veranderd. Grote delen van de gevel waren naar beneden gestort en alle ruiten in de omgeving uit hun sponningen gesprongen. Een uit elkaar gescheurd voertuig lag in een diepe krater voor het hotel en smeulde nog na. Ambulances reden af en aan. Toch heerste er iets van rust, alsof ze dit gewend waren en dat alleen in dit gedeelte van de stad de nacht zo abrupt tot een einde was gekomen.

Het kind.

Ze keek omlaag, recht in haar donkerbruine ogen. Lynn glimlachte. 'Maak je geen zorgen meisje. Alles komt goed,' fluisterde ze. Ze was blij voor het kind. Blij dat ze haar leven had kunnen redden. Tegelijkertijd wist ze dat haar een onzekere toekomst wachtte. Maar ze was hier niet om zich daarover te bekommeren. Ze had werk te doen.

Vlug liep ze naar een ambulance en zette het meisje op een brandcard. Een toegesnelde ambulancebroeder wikkelde een deken om haar heen maar toen hij zich naar Lynn omdraaide, was deze al verdwenen.

Ze had ze zien staan, de mannen, verderop in de straat. Ze had gezien hoe hun leider instructies gaf, kort en direct. Ze had gezien hoe ze daarna uit elkaar waren gegaan, ieder in een andere richting. Ze zochten iets. Dit waren geen politiemannen of agenten van een geheime dienst. Lynn pikte ze er zo tussenuit. Dit waren de terroristen waarvoor ze hier was.

Teheran, Iran

Bovenaan de steeg bleef ze even staan en keek om de hoek naar beneden. Haar neusgaten stonden wijd open en bij iedere ademhaling blies ze een witte damp uit. Ze zag hem nog niet, maar hoorde het geluid van zijn voetstappen door de bochtige straatjes snel dichterbij komen. Met een ruk draaide Lynn Diaz zich om en zette het weer op een lopen. Ze zou hem eerst proberen kwijt te raken. De karige straatverlichting en de smalle steegjes in het 10de district boden voldoende mogelijkheden.

Ze dook de eerste de beste zijstraat in en daarna meteen de volgende links. De steeg, niet veel breder dan een gang, liep dieper het dichtstbevolkte stadsdeel in. Vierhonderdduizend bewoners op amper acht vierkante kilometer.

Weer veranderde ze van looprichting. Deze keer naar rechts. Achter haar klonken nog steeds zijn voetstappen. Snel en gretig. Lynn passeerde twee mannen die, gehuld in dikke winterjassen en mutsen, op een krukje zaten. Ze waren druk bezig met een stapel kranten en een brommer. Toen ze voorbij rende, keken ze op en volgden haar met hun ogen tot ze uit beeld verdween. Waarschijnlijk passeerde hij hen nu ook, bedacht ze, toen ze plots abrupt tot stilstand kwam.

Kut ... het loopt dood. Verschrikt keek ze om zich heen. Waar moest ze heen? Terug? Onmogelijk. Zich verstoppen? Zelfmoord. Ze kreeg maar één kans, wist ze. De man achter haar zou niet aarzelen. Zonder zich te bedenken, hees ze zichzelf op een vuilcontainer en klom via een verroestte regenpijp omhoog. Achter haar hoorde ze hoe iemand tot stilstand kwam. Het volgende moment boorden twee kogels zich vlak naast haar hoofd in de muur. Het gruis van de stenen spatte in haar gezicht. Hij zou niet nog eens missen. Lenig zwaaide ze haar benen over de balustrade van een balkon en dook achter de houten latten. Beneden klonken zachte plofjes en houtsplinters vlogen

haar om de oren. Ze maakte zich klein en dat was maar net op tijd, want het volgende salvo doorboorde het glas van een balkondeur achter haar. Lynn sprong overeind en ramde met haar schouder tegen het verzwakte glas. Het volgende moment rolde ze over de vloer van een donkere slaapkamer.

Een man kwam vloekend overeind en zocht in paniek naar de schakelaar van zijn nachtlampje. Een vrouw gilde. Het licht sprong aan en het lampje viel samen met een wekkerradio van het nachtkastje op de vloer. De vrouw gilde nog harder en trok de lakens tot over haar kin. Een dikke man met een behaarde borst zat rechtop, zijn ogen zo groot als schotels. Lynn schonk het stel nauwelijks aandacht en vloog langs het bed de slaapkamer uit, de gang door en dwars door de woonkamer naar de uitgang van het appartement.

In de slaapkamer gilde de vrouw opnieuw. *Hij was ook binnen.* Lynn Diaz trok de voordeur open en rende via het trappenhuis naar beneden. Vlak achter haar klonken zijn snelle voetstappen op de treden. Buiten op straat drukte ze haar rug tegen de muur, weglopen was niet langer zinvol. Hij zat haar te dicht op de hielen en zonder wapen was ze kansloos. Het werd tijd voor een andere aanpak. Hij was er bijna. Haar lichaam maakte zich gereed voor het gevecht toen de hand met daarin het pistool voorbij de drempel stak.

‘Ik geef me over,’ zei ze vlug. Lynn hield haar handen omhoog, vlak voor zich. Haar achtervolger draaide zich om en richtte zijn wapen op haar gezicht. Hij leek verrast. Er verscheen een glimlachje om zijn mond. Precies zoals ze hoopte. Zijn ego zou zijn ondergang worden.

In een flitsende beweging vloog haar linkerhand naar de loop van het pistool. Haar rechterarm volgde en stootte hard tegen zijn pols. Het was onnavolgbaar snel gegaan en voordat hij er erg in had, waren de rollen omgedraaid. Lynn hield het pistool vast en haalde de trekker over.

Klik.

Een weigeraar.

Ze vlogen op elkaar af. Lynn liet het wapen vallen en weerde zijn stoten af met haar onderarmen. Haar vuist glipte door zijn verdediging en raakte hem hard op zijn plexus. Hij incasseerde de stoot met een gesmoorde kreet. Maar haar tegenstander was geen doorsnee vechter. Hij was een getrainde terrorist en minimaal even fit als zichzelf.